

Чаробан свет бајки

Садржај

Уводна реч

3

Зеџ и магична шаргарепа

4

Чувар тајни

7

Један кључ - стотину врата

10

Земља од шећерне вуне

14

Пријатељство

17

Принцезе на Мир планини

21

Уводна реч

Знајући колико су бајке важан део одрастања сваког детета, ученици одељења 6/3 и 6/4 одлучили су да Светски дан бајки, 26. фебруар, обележе представљањем својих креативних радова. Наиме, ученици су добили задатак да напишу бајку по свом избору, а захваљујући талентованим појединцима, свака бајка добила је своју илустрацију. Сви радови преточени су у књигу коју су симболично назвали Чаробан свет бајки. Књига ће се наћи и у електронском облику на сајту школе.

Надамо се да ћете уживати у ономе што су наши вредни и креативни ученици написали!

Драгана Вучетин

Зеџ и магична шаргарепа

Једног мирног пролећног дана трчкарао је кроз расцветану шуму један мали весели зеџ звани Зеко. Птице су нежно певале, док је Зеко размишљао о ономе што је управо чуо.

Наиме, стара сова, која је била позната по томе што је увек имала најновије вести, причала је о магичним шаргарепама са месеца које остварују жеље. Зеџ је био одушевљен. Чуо је да могу да остваре сваку жељу, па је пожурио да што пре крене. „Само да могу да се створим на Месецу“, помислио је Зеко, али знао је да то није било могуће. Његова жеља била је сасвим јасна, али нико није знао како да је оствари. Размишљао је како да стигне до тако далеког места и сетио се да може да направи ракету.

У шуми је било много кестенова, дрвећа и гранчица, па је сакупио све што му је било потребно. Данима је носио дрвеће, кестење, гранчице и лишће, правећи од њих своју ракету. Направио је велико шарено чудо, мада није био толико сигуран како ће функционисати. Осећао се јако поносно и узбуђено, па је сео у ракету и припремио се за полетање. Међутим, чим је покушао да полети, све је пошло по злу. Ракета је почела да се распада, кестење и гранчице су падале, а Зеко је пао из ње сломљен и разочаран.

И управо тада, док је седео на земљи, десило се нешто чудно. Поред њега израсла је огромна шаргарепа, али то није била обична шаргарепа. Била је то магична, џиновска шаргарепа са ситним шљокицама. На њој су била мала врата. Зец је стајао у чуду, гледајући у ту шаргарепу. Полако је пришао и одлучио да уђе. Кад је закорачио кроз врата, осетио је како се под ногама све мења, као да је ушао у неки потпуно нови свет. У тренутку је полетела шаргарепа, а са њом и Зеко. За трен ока зец је стигао на Месећ. Гледао је одушевлjen како земља постаје све мања и мања. Ова шаргарепа није носила само њега, већ и његове снове. Када је стигао, стајао је на хладном месечевом тлу и помислио како ниједна жеља није немогућа.

На крају, Зеко је схватио да је његова права срећа то што је веровао у своје снове, а магична шаргарепа је била само водич његове храбрости. И тако, зец је научио да машта и вера могу створити чуда.

Илустрација - Лана Ковачевић

Чувар тајни

У једном малом селу, поред густе шуме, стајао је огроман, стари храст. Мештани су га звали Чувар тајни, јер су причали да може да шапуће приче из давнина.

Једног дана, девојчица Мила отишла је у шуму да бере цвеће. Док је ходала, чула је тихи глас који је дозива. Погледала је око себе, али никог није видела. Глас је долазио из правца старог храста.

Знатижељна, пришла је стаблу и додирнула његову храпаву кору. У том тренутку пред њом се отворио пролаз у неки други свет. Све је изгледало нестварно – птице су причале, реке су певале, а дрвеће се лагано њихало, као да јој маше.

На улазу ју је дочекала мудра сова: „Добродошла, Мила. Само они са добрим срцем могу да уђу овде. Већ дуго чекамо некога попут тебе.”

Мила је наставила да истражује и убрзо приметила да су биљке и животиње некако тужне. „Шта није у реду?”, упитала је сову.

„Људи су заборавили да слушају природу”, одговорила је сова, „некада су ослушкивали ветар, птице и шапат дрвећа, али сада су превише заузети и не примећују нас. Само неко ко верује може то да промени.”

Мила је наставила даље и стигла до кристално чистог извора. Поред њега седео је мали вилењак, спуштене главе и тужног израза лица: „Људи су заборавили на нас”, рекао је тихо, „некада смо заједно чували овај свет, али сада нас нико не види.”

Мила му је пришла и уз осмех му пружила руку: „Још увек постоје они који верују. Само им треба подсетник.”

У том тренутку златна светлост обасјала је вилењака, а цео свет око њих постао је светлији и живљи. Цвеће је процветало у најлепшим бојама, птице су поново запевале, а ветар је тихо свирао нежну мелодију. Сова је климнула главом.

„Подсетила си нас колико су доброта и вера у природу важни”, рекла је, „сада треба да понесеш то знање са собом и пренесеш га другима.”

Мила је трепнула и одједном се нашла поново поред старог храста. Њена рука је још увек била на његовој кори, а ветар јој је благо шапутао, као да јој се захваљује.

Од тог дана, Мила је причала свима о чудима природе и важности слушања света око нас. Људи су почели да обраћају пажњу на шуму, да брину о дрвећу и животињама и мало по мало, свет је постајао лепши, срећнији и пун живота.

Један кључ - стотину врата

Некада давно постојало је једно мало сиромашно краљевство. Краљ те земље није био моћан и одлучио је да потражи помоћ виле која долази у краљевство на сваких десет година. Он је био свестан да то није најбоље решење, али није имао избора. Од вилине последње посете прошло је три године и краљ је морао да сачека тих седам година до поновног сусрета. За то време добили су ћерку и тешко живели тих седам година.

Када је дошао тај дан, вила је пристигла у град, а затим је краљ позвао у краљевство. Видевши вилу, краљ је одмах затражио једну жељу, а то је да буде моћан. Када је вила то чула, показала је свој прави изглед. Имала је дугу рашчупану косу и испрљану белу хаљину. Краљ је био запрепашћен и сви у дворцу почели су да паниче и беже, а за то време млада принцеза је одмах дотрчала у просторију да види шта се дешава. Вила је приметила лепоту те прелепе мале девојчице и постала љубоморна. Када је схватила да је то краљева ћерка, за узврат за његову жељу, тражила је да јој преда ту лепотицу. Краљ, након што је то чуо, покушао је да поништи жељу, али вила то није одобрила. Рекла је да ће на девојчицин шеснаести рођендан послати змаја по њу и одвести је далеко. Након тога је нестала.

После неког времена краљевство је доста напредовало, као што је краљ желео. Убрзо су сви заборавили на тај догађај. Тако су године пролазиле и дошао је принцезин шеснаести рођендан. Као и досад, за сваки њен рођендан правило се весеље. Било је прелепо. Сви су били срећни и весели, али не задуго јер се у том тренутку појави огромни змај који је узео принцезу и одвео је. У тренутку краљ се сети давног вилиног обећања, те поста очајан. Недуго затим разболео се од туге и разгласио по граду да ко буде вратио његову ћерку, за узврат ће добити њену руку. Многи младићи су покушали, али нико није успео. Све што је више пролазило време, краљ је губио наду.

Једног јутра дошао је млади кројач који је желео да спаси принцезу. Краљ му то, иначе, не би допустио, али пошто више није имао избора, дао му је дозволу. Кројач је узео мач и кренуо у потрагу за принцезом.

Лутао је шумом, све док није наишао на мочварну вештицу. Прво је желео да је избегне, али је помислио да би му била од користи. Питао је да ли можда зна где је пут до принцезе коју је вила отела. Рекла је да му може открити пут уколико јој да нешто за узврат. Кројач није имао нешто пуно, само један златан прстен који је једва зарадио. Након што јој је дао прстен, вештица му је рекла да се принцеза крије у замку на врху планине, мада неће бити лако и да му треба још нешто. Кројач је био збуњен. Рекао јој је да нема више ништа да јој да. Она му је тражила да је ослободи клетве коју је вила бацила на њу. Кројач јој је рекао да ће клетва нестати ако спаси принцезу. Вештица му је поверовала и дала му златни кључ. Он га је узео и пошао на планину.

Након великих мука и смрзавања на снегу, стигао је до дворца. Ушао је унутра и видео једног човека који је стајао на вратима. Иза њега је било стотину врата. Човек му је рекао да изабере једна и отључа их, али ако ту није принцеза, биће проклет до краја живота. Кројач није знао шта да ради, коју собу да изабере. Питао је човека да ли зна где се налази принцеза и ако зна, волео би да му каже јер ће тако нестати клетва. Он му је открио да мора да нађе врата која чува змај. Брзо је пошао да их нађе. Када је видео змаја, дошао је до њега и изазвао га на мегдан. Змај је одмах устао и и кренуо да га напада. Иако је био слабији, победио га је тако што бацио мач у његова уста у тренутку када је кренуо да бљује ватру. Змај се загрцнуо и пао у несвест. Кројач је откључао врата и клетва је нестала, сви су били слободни. Одмах је узео принцезу. Заједно су кренули низ планину. Док су силазили, долетео је змај који је, такође, био зачаран. Змај им се извинио и рекао да може да их одведе у краљевство. Спустио се да му се попну на леђа, а затим узлетео. Лепо су стигли у краљевство, удомили змаја, а краљ је оздравио и живели су срећно до краја живота.

Илустрација - Лена Радисављевић

Земља од шећерне вуне

Једном давно иза планина, мора и брда налазила се чудесна земља Ел Дорадо. То је била нестварна земља од шећерне вуне. За ту земљу знали су само сељаци из околних села.

Мали зека Шаки радосно је трчао кроз село Контики и изненада се појавио неки портал. То је био портал за чудесну земљу. Шаки је прошао кроз тај портал и видео је нешто незамисливо и чудесно. Шаренолика шећерна вуна била је свуда око зеке. Тамо је Шаки срео свог брата Пукија за којим трага већ годинама. Он је раније прошао кроз портал и ту и остао. Зли цар зечева је био љубоморан на љубав браће. Пуки је патио за братом, али није знао како да се врати кући. Тај сусрет је изазвао пуно емоција, обећали су један другом да се никада неће раздвајати.

Прошле су године, месеци... Шаки и његов брат Пуки надокнадили су свешто су пропустили. Шаки је стално понављао да је ова нестварна земља донела толику слогу међу њима, али све што је лепо има и неку ружну страну. Појавио се цар злих зечева који је нападао све из те земље, па је дошао ред и на њих двојицу. Причале су се приче: „Ко га победиу борби, постаје цар најчудесније земље на свету”. Био је много јак и опасан.

Цар злих зечева је рекао да је борба сутра и да се добро спреме. Сутрадан, на дан борбе, зечићи уопште нису знали шта их чека. У почетку борбе водио је зли цар, а зечићи су мислили да је то њихов крај. Међутим, убрзо се испред њих појави шаргарепа, али не обична. Чули су глас који говори да је то шаргарепа која даје чудесну снагу и да је брзо поједу. Тако и урадише. Понесени новом снагом, браћа у два потеза савладаше цара злих зечева.

Браћа су постала цареви најчудесније земље. Укинули су портал и сви су могли да уђу у ту земљу. Срећни и задовољни уживали су у шећерној вуни и у љубави која све побеђује.

Илустрација - Ања Палибрк

Пријатељство

Једном давно у малом селу које је било скривено између високих планина и густих шума, живела је девојчица по имену Мира. Мира је била позната по својој радозналости и љубави према природи. Сваког дана, након школе, трчала би до оближње шуме, где је проводила сате истражујући сваки кутак, скупљајући цвеће и разговарајући са животињама.

Једног сунчаног јутра, док је шетала шумом, Мира је наишла на нешто необично. На сред шумског пута стајала је стара, дрвена капија прекривена маховином. Иако је изгледала заборављено, нешто је у њој пробудило пажњу. Одлучила је да отвори капију. Десила се магија - нашла се у чаробном свету пуном боја, звукова и мириса које никада раније није доживела.

У том чаробном царству, све је било могуће. Дрвеће је било високо и шарено, цвеће је певало, а птице су плесале у ритму ветра. Мира је била очарана. Док је истраживала, срела је малог зеца по имену Пико. Пико је био весели зец са крзненим ушима и сјајним очима.

„Здраво ја сам Пико! Добродошла у чаробни свет!”, рекао је зец са осмехом. Мира је била одушевљена и брзо су постали пријатељи. Пико је испричао да у овом свету постоји чаробна фонтана која испуњава жеље, али да је чувају зле сенке које не желе да ико пронађе срећу.

Мира је одлучила да пронађе фонтану и испуни своју највећу жељу - да сви у њеном селу буду срећни. Заједно са Пиком, кренула је на путовање. Пролазили су кроз шуме, прелазили реке и пењали се на планине. На сваком кораку наилазили су на препреке, али су се увек ослањали једно на друго.

Једног дана, док су ходали кроз густу шуму, наишли су на тамну пећину. Пико је био уплашен, али Мира је била храбра: „Морамо да идемо унутра, можда је фонтана ту!”, рекла је. Ушли су у пећину и убрзо су се сусрели са злим сенкама које су чувале фонтану.

„Не можете проћи!”, рекле су сенке, „само они храбри и чистог срца могу доћи до фонтане.” Мира је знала да мора доћи до фонтане. „Ми долазимо у миру и желимо да донесемо срећу свима!”, рекла је.

Светлост из њене душе обасјала је пећину, а сенке су се повукле. Мира и Пико наставили су даље и на послетку су пронашли чаробну фонтану. Вода је блистала као дијамант, а Мира је затворила очи и пожелела да сви у њеном селу буду срећни.

Када је отворила очи, чаробна вода је почела да се уздиже у ваздух и створила прелепе капљице које су се разлетеле по целом свету. Мира је осетила како се њена жеља испуњава. Заједно са Пиком, вратила се у своје село, где су сви људи почели да се смешкају и да се радују.

Тако је Мира постала јунакиња свога села, а Пико њен верни пријатељ. Од тог дана свака авантура коју су доживели била је испуњена радошћу, а њихово пријатељство постало је симбол среће у целом свету.

И тако, Мира и Пико су наставили да истражују чаробни свет, увек помажући другима и донесећи срећу свуда где су ишли.

Принцезе на Мир планини

Некада давно у једном краљевству живео је краљ по имену Стефан. Имао је три сина и три кћери.

Стефанови синови били су храбри и вредни момци, а кћери су биле мудре и волеле су много да читају и тако су се упознавале са разним наукама.

У краљевству је све било лепо, тихо и мирно. Све до једног дана када се над краљевством спустила страшна и ужасна магла која је успавала сву мушку децу. Жене су се јако уплашиле и нису знале шта да раде. Једино су принцезе остале мирне и одлучиле да сазнају о чему се ради и да пробају да спасу своје краљевство. Принцезе су прегледале све књиге које су имале у краљевству, али нигде нису успеле да нађу решење.

Мајка краљица била је сломљена од туге. У сузама им је споменула да на врху Мир планине живи једна мудра бака и да им је она последња нада.

Принцезе су се упутиле ка планини. Пут је био јако тежак и напоран, што због магле, што због тога што никада нису напуштале своје краљевство и нису познавале пут.

На путу до планине принцезе су наилазиле на разне препреке. Прво их је зауставила лисица која им је рекла да их неће пустити да прођу док јој не поклоне нешто. Најстарија сестра Светлана одлучи да лисици поклоне штит на коме се налазио грб краљевства који им је мајка дала када су кренуле на пут. Затим им је пут препречио један велики вук и девојке су се јако уплашиле, али им вук рече: „Не брините принцезе, ја сам вук, чувар шума, реците ми шта радите овде.”

Принцезе су укратко објасниле и вук је одлучио да им помогне заједно са својим чопором. Пратили су принцезе како би их на путу заштитили од сваке опасности која би их задесила.

Што су се више пели ка врху планине, магла је била све гушћа, ништа се није видело. У једном тренутку кроз маглу се зачу глас који кроз шапат рече: „Дођите драге принцезе, очекујем вас.” У том тренутку испред њих магла поче полако да нестаје и принцезе угледаше једну малу кућицу са старицом на прагу, која их је са осмехом дочекала. Старица их загрли и рече: „Драге принцезе, очекујем вас, знала сам да ћете доћи код мене.” Принцезе су зачуђено гледале у старицу. Кроз сузе, старица је почела своју причу: „Ваш отац, моја сестра и ја били смо најбољи пријатељи. Једног дана док смо се шетали, у врту краљевства створио се црни облак и из њега се указа вештица која је пружила руку да отме моју сестру. Док је покушавала да побегне, ваш храбри отац је својим оштрим мачем вештици одсекао дугу косу. Бесна и повређена вештица рекла је да ће једног дана вашем оцу то добро наплатити и нестала је са мојом сестром. Од тог дана више је нисам видела.”

После овог догађаја све виле из краљевства су се окупиле и рекле краљу да магију којувештица има могу да униште само три храбре и мудре девојчице. Зато је краљ поред три сина желео и три девојчице.

Старица је објаснила да и њихова имена нису случајна. Светлана - да увек краљевству буде светло, Милица - да буде дивна и мила и да јој душа буде као свила, Симонида - храбра, отмена и мудра.

Старица је свакој принцези дала поклон, Светлани прстен, Милицы огрлицу, а Симониди штап. Објаснила им је да ће им њихова чиста срца отворити и показати прави пут којим треба да крену и да само оне то могу да учине. Принцезама и даље није било јасно како ће оне да нађу вештицу и зашто су баш оне одабране да то учине.

Растале су се од старице и кренуле на пут. Пут у непознато. Хладноћа и магла су им опет постали верни сапутници. Док су тако ходале Симонида рече: „Како би било лепо да имамо бар неки путоказ.” У том тренутку из њеног штапа сину светлост, растера мало маглу пред њима и направи тунел од светлости кроз који су могле да ходају. Дуго су ходале и биле су јако уморне. У једном тренутку Милица рече: „Не могу више, не осећам ноге.” Тада из њене огрлице сину светлост и створе се три прелепа коња са дугим гривама. Свака принцеза је узјახала свог коња и врло брзо су стигле до краја тунела, заједно са чопором вукова који су их верно пратили.

На крају тунела налазила се стара кућа коју су чувале вране. Вукови су успели да растерају вране и омогућили су принцезама да уђу у кућу. Вештица је била изненађена како су принцезе успеле да је нађу и како су савладале пут до куће који је био пун препрека. Признала је да је зачарала краљевство и да ће то исто урадити и њима и да ће онда самавладати. Замахнула је штапом у рукама и изговорила чаролију. Принцезе се у тренутку нађоше у мраку. Светлана је остала смирена и рече својим сестрама: „Не брините, ја сам ваша светлост.” У том тренутку из њеног прстена засја јака светлост, толико јака да је вештица истог тренутка ослепела и из ње је нестала сва магија. Отворише се врата и појави се прелепа девојка. Убрзо су схватили да је то девојка коју је вештица отела пре много година.

Принцезе су замолиле вукове да девојку одведу код њене сестре, а оне су се упутиле назад у своје краљевство. Код куће их је дочекала радост, сва мушка деца су била будна, магле више није било. Краљевство је славило данима, сви су били поносни и срећни што имају тако храбре, мудре и паметне принцезе.

Принцезе су одлучиле да свој живот наставе на врху Мир планине и да одатле гледају цело краљевство и да га чувају.

Можда данас док шетамо Мир планином угледамо три јеле. То би могле бити три храбре принцезе које нас и даље гледају и чувају од сваког зла.

